

hỏi giấy tờ và hành trang lấy lệ. Ngồi trên phi cơ, Nguyễn Biên đã tỏ vẻ kiêu ngạo. Hẳn bảo nàng :

— Cô thấy chưa ? Với giấy tờ do tôi cung cấp, cô có thể rời Sài Gòn bất cứ lúc nào và ung dung như người đi chợ. Nhân viên của tôi đáp máy bay đi và đến thân nhiên, giống như ở nhà. Điều này chứng tỏ rằng cơ quan của ông Hoàng gồm toàn người mù. Người mù mà dám khoe khoang là sáng mắt.

Huệ Lan ngồi im không đáp. Tâm trí nàng còn bận nghĩ đến Lê Tùng. Vì chàng, vì tình yêu không bờ bến, nàng sẵn sàng quên tất cả, bỏ tất cả.

Nàng tiếp tục ngồi im cho đến Nam vang.

Nguyễn Biên đưa nàng tới một biệt thự quanh quê ở ngoại ô thành phố, rồi dặn nàng chờ đợi. Nàng mỗi mắt chờ đợi. Lê Tùng vẫn không tới.

Rồi một người lạ trao cho Nguyễn Biên một phong thư niêm kín. Bên trong là những giòng chữ của Lê Tùng.

Em Huệ Lan yêu dấu...

Anh đang đợi em thì được lệnh đáp máy bay ra Hà Nội. Thành thật xin lỗi em. Có lẽ ở lại Hà Nội một thời gian dài, từ 3 đến 6 tháng. Anh nóng lòng muốn gặp em.

Người bạn cùng đi với em từ Sài Gòn sẽ đưa em ra Hà Nội ở với anh. Sang năm, chúng mình sẽ rời Hà Nội đi Âu châu.

Hôn em ngàn lần.

Lê Tùng suốt đời của em.

Đọc thư xong, Huệ Lan tái mặt. Chết rồi, nàng bị đá vào mê hồn trận. Nàng không muốn ra Bắc. Song nàng cũng không thể trở về Sài Gòn. Nàng đành liều...

Cũng liều nhắm mắt, đưa chân

Thử xem cơn Táo xoay vẫn đến đâu.

Như có pháp thuật, Nguyễn Biên nhắc điện thoại lên là phi cơ đợi sẵn ở trường bay. Tới Hà Nội, Huệ Lan lên xe về trạm chiếu dõi của Phan gián.

Tại đó, nàng gặp một người đàn ông nghiêm nghị và lạnh lùng. Nhìn đôi kính mát to tướng, và đen sì của hắn, Huệ Lan giật mình.

Hắn kéo ghế cho nàng ngồi, tự giới thiệu :

— Tôi là đại tá Tú.

Nàng xoắn lấy :

— Bao giờ tôi được gặp Lê Tùng ?

— lát nữa. May cho Lê Tùng là cô có mặt ở đây. Hiện Lê Tùng đang dự phiên tòa.

— Phiên tòa ? Trời ơi, anh ấy bị xử án ư ?

— Không. Ra tòa với tư cách nhân chứng. Nhưng nếu Tòa khám phá ra rằng y thiếu thành thật thì sẽ kêu án nặng, thật nặng. Tưởng cô nên rõ điều này : tòa án của chúng tôi thường tuyên hai bản án mà thôi, đó là miễn nghị hoặc tử hình. Chứ không nhì nhằng 5, 3 tháng, 5, 3 năm như tòa án ở miền Nam.

— Các ông đưa tôi ra đây làm gì ?

— Khai sự thật. Góp phần vào việc tìm hiểu sự thật. Lê Tùng ăn lương của chúng tôi, cô là vợ chưa cưới của y, cô phải tiếp sức với y.

— Tôi không biết gì hết.

— Chúng tôi tin là cô biết nhiều. Rất nhiều.

Lê Tùng đã tâm sự với cô những gì ?

— Trước khi...

Huệ Lan nín bặt.

Nàng nhớ lại lời Lê Tùng. Hiện nay chàng ra sao, nàng chưa biết. Nàng chỉ hé răng sau khi gặp chàng. Sau khi biết rõ chàng được trọng dụng hay chỉ là mũi chanh vắt hết nước rồi vứt bỏ.

— Lê Tùng đã tâm sự với cô những gì ?

Đại tá Tú nhắc lại câu hỏi. Huệ Lan lắc đầu :

— Ông đừng hỏi tôi vô ích tôi không nói đâu.

Giọng đại tá Tú rit the thé :

— Rồi cô sẽ hối hận. E khi ấy không kịp nữa.

Huệ Lan tái mặt :

— Tôi ra đây vì Lê Tùng. Tôi phản bội ông Hoàng vì Lê Tùng. Vì Lê Tùng, tôi sẵn sàng làm mọi sự. Các ông giết tôi, tôi xin cảm ơn. Tôi phải gặp Lê Tùng đã.

Đại tá Tú đứng dậy :

— Được. Tôi chiều ý cô. Tuy nhiên, tôi cần dặn cô điều này : cô phải khai thật trước Tòa...

Khuôn mặt của Nguyễn Biên và của đại tá Tú dè dặt lên nhau trong trí Huệ Lan.

Chánh thẩm Nguyễn Chí Thanh nhìn thẳng vào mắt nàng, giọng nghiêm nghị :

— Cô ra Hà nội vì tự ý hay bắt buộc ?

Sau một phút ngằn ngai, Huệ Lan đáp :

— Trong cơn bối rối vì xa Lê Tùng, tôi cũng không biết là tự ý hay bắt buộc nữa.

— Cô là vợ hôn thê của Lê Tùng ?

— Vâng. Chúng tôi sắp làm lễ thành hôn.

— Nếu Lê Tùng chết, cô sẽ có thái độ nào ?

— Tôi sẽ chết theo.

— Tinh mạng của Lê Tùng đang nằm trong tay cô. Tòa có cảm tưởng là Lê Tùng còn giấu nhiều điều. Cô nên giúp Tòa tìm ra sự thật.

— Sự thật về vụ nào ?

— Vụ Lê Tùng ra Bắc.

— Yêu cầu ông hỏi Lê Tùng.

— Cô Huệ Lan, đây là tòa án đặc biệt của Trung ương Đảng. Dầu có vô tội. Tòa có thể ra lệnh xử bắn ngay. Kể từ phút này, cô hãy kính trọng Tòa.

— Xin Tòa cho tôi nói chuyện riêng với Lê Tùng.

— Không chấp thuận. Sau phiên tòa, hai người được tha hồ nói chuyện. Yêu cầu cô tường trình lại với Tòa những hoạt động của Lê Tùng kể từ khi bị thất bại và bị giáng chức xuống phòng H-4.

— Tinh thần tôi đang bồn loạn, tôi chẳng nhớ gì cả.

— Nhưng ít ra cô cũng nhớ một vài lời tâm sự của Lê Tùng trước ngày hấn lên đường.

— Thưa... anh ấy bảo rằng...

Lê Tùng nói lớn :

— Các ông tàn nhẫn quá !

Chánh thẩm mắng át :

— Lê Tùng, lần này là lần cuối cùng. Nếu anh cố tình phá rối trật tự, Tòa sẽ đuổi ra ngoài, và sẽ không khoan hồng đối với anh nữa như đã hứa.

— Tôi phạm tội gì mà phải xin khoan hồng ?

— Tội gián điệp.

— Té ra các ông lật lọng.

— Cảnh vệ, lôi cô y ra ngoài.

Hai nhân viên an ninh lực lưỡng nắm tay Lê Tùng kéo sênh sếch. Huệ Lan đứng dậy, rung rung nước mắt, mếu máo :

— Anh.

Chánh thăm lại quát :

— Cô Huệ Lan. Tòa không có thời giờ chờ đợi nữa. Cô được mời ra đây để giúp Tòa khám phá một âm mưu quan trọng. Cô có nhiệm vụ cất giữ hồ sơ thanh ngân cho nhân viên ở ngoại quốc phải không ?

Nàng đáp cụt lủn :

— Phải.

— Cô còn nhớ 3 vụ chuyển ngân 45.000 đô la qua Vạn tượng, Hồng Kông và Nam vang không ?

— Còn.

— Kẻ thụ hưởng là ai ?

— Tôi không biết.

— Cô bỏ giấy tờ liên quan đến các vụ chuyển ngân này vào mấy hồ sơ ?

Huệ Lan cắn môi suy nghĩ. Câu hỏi bất thần này làm nàng bàng hoàng. Không biết nên trả lời ra sao, nàng bèn đáp lưỡng :

— Tôi không nhớ nữa.

Giọng chánh thăm đổi sang ôn tồn :

— Cô ráng nhớ lại xem.

Huệ Lan đáp như máy :

— Mỗi vụ xếp riêng một hồ sơ.

Chánh thăm xoa tay, giọng đặc thẳng :

— Cám ơn cô. Cô vừa khai một chi tiết quan trọng, vô cùng quan trọng. Chi tiết này chứng tỏ là Lê Tùng, vị hôn phu của cô, vừa khai báo trước tòa.

— Trời ơi !

— Lê Tùng có thể bị tội tử hình. Tuy nhiên,

Tòa sẽ xét lại trường hợp của y nếu cô khai thật, không giấu diếm. Nói rõ hơn, Tòa miễn nghị Lê Tùng.

— Miễn nghị ?

— Nghĩa là cho Lê Tùng được hoàn toàn tự do. Lê Tùng sẽ được phép ở lại Miền Bắc phục vụ trong ngành an ninh hoặc sang Âu châu tùy ý. Trước khi lên đường, Lê Tùng nói với cô những gì ?

— Thưa, thoát đầu, chỉ bàn tán vãn vợ...rồi...

— Lê Tùng đã nói với cô nhiều điều kín đáo.

Vì vậy, tổng thanh tra Văn Bình kêu cô hai lần lên văn phòng hăm dọa. Cô hãy cho Tòa biết.

— Xin Tòa cho tối được nói chuyện riêng với Lê Tùng một phút.

— Không được. Cô hãy trả lời câu hỏi này bằng không hay có : Lê Tùng ra Bắc với sự thỏa thuận của ông Hoàng phải không ?

Câu hỏi đột ngột của chánh thăm làm Huệ Lan luống cuống. Lê Tùng đã tiết lộ cho nàng biết nội dung cuộc gặp gỡ của ông Hoàng. Lê Tùng thi hành khổ nhục kế của ông Hoàng để được gián điệp Bắc Việt đưa ra Hà nội.

Nàng không thể trả lời dứt khoát. Trả lời không là thiếu thành thật, có thể phương hại đến tự do và tính mạng của Lê Tùng. Trả lời có sợ ngược với lời khai của chàng.

Chánh thăm lại giục :

— Có hay không, cô trả lời đi.

Huệ Lan thở dài :

— Có.

Tiếng cô ngân ngui của Huệ Lan kêu vang như

cầm sét bên tai mọi người, tuy nàng nói li nhi trong miệng. Tiếng có của Huệ Lan đã lật ngược thế cờ.

Giọng chánh thẩm trở nên ngọt ngào và thàn mật :

— Cô Huệ Lan, Tòa thành thật khen ngợi cô. Lê Tùng được ông Hoàng sai ra Bắc với mục đích gì ?

— Thưa...

Thấy nàng ngập ngừng, chánh thẩm bèn khôn ngoan đổi đề tài :

— Trước khi lên đường, Lê Tùng có gặp ông Hoàng không ?

Huệ Lan đáp, giọng thờ thẩn :

— Có.

— Ông Hoàng dặn Lê Tùng làm gì ?

— Ly gián.

Chánh thẩm vụt đứng dậy trên ghế :

— Ly gián? Ly gián giữa ai với ai ?

Huệ Lan đáp đều đều như người bị thôi miên :

— Giữa Phan Thiện và cơ quan an ninh miền Bắc. Với mục đích loại trừ Phan Thiện.

Im lặng ghé góm lại đề xuống gian phòng. Đại Bùi Vinh há miệng toan phản đối thì bị một nh vệ hộ pháp đặt bàn tay chuối mẫn trước ống họng. Đứng là thế cờ đang lật ngược...

Chánh thẩm Nguyễn chí Thanh ra lệnh cho nh vệ :

— Tăng cường canh phòng, không cho ai ra đi Tòa. Tòa ngưng nhóm để bàn luận.

Toàn thể đều đứng dậy tiễn bộ ba Nguyễn chí Thanh, Lê Giản, Nguyễn hữu Khiếu ra khỏi phòng. Nh vệ cửa lim dầy bóng nhảy sang phòng bên năng bóng lại.

Không khí trong ngôi nhà rộng ngọt ngọt như chứa đầy thuốc súng.

Trong vòng 15 phút đồng hồ, bộ ba ngồi châu đầu vào nhau bàn bạc. Giọng nói của họ rất nhỏ, căn phòng lại gắn máy điều hòa khí hậu, cửa đóng kín mít nên bên ngoài không nghe được gì hết.

Chánh thẩm Nguyễn chí Thanh bấm chuông điện. Nhân viên cảnh vệ hiện ra ở ngưỡng cửa. Chánh thẩm hất hàm :

— Nguyễn Biên đến chưa ?

Cảnh vệ cung kính :

— Thưa rồi, đang đợi ở phòng bên.

— Đưa vào.

Nguyễn Biên không còn vẻ hách dịch li lợm như khi điều khiển tổ chức gián điệp ở Sài Gòn nữa. Bước vào gian phòng rộng, trần thiết lạnh lùng, hần bông rợn tóc gáy. Hắn không dám ngồi xuống cái ghế bành bọc nỉ xám kê trước bàn.

— Anh là đại úy Nguyễn Biên ?

— Thưa vâng. Cấp bậc của tôi trong Công an là đại úy hiện dịch. Nguyễn Biên là tên giả trong thời gian công tác ở hậu địch. Tên thật tôi là Nguyễn đình Hậu.

— Được. Cứ dùng tên Nguyễn Biên cho tiện. Anh làm giám đốc trú sứ KC phải không ?

— Thưa phải. Khu vực hoạt động của trú sứ KC gồm Sài Gòn, Chợ Lớn, Vũng Tàu, Biên Hòa và Long An.

— Anh ở KC được bao lâu rồi ?

— Thưa, 22 tháng.

— Khi nào mãn hạn ?

- Trong 24 tháng nữa.
- Anh chỉ huy vụ Lê Tùng phải không?
- Thưa phải.
- Theo lệnh ai ?
- Đại tá Tú, phụ tá của đại tá Bùi Vinh.
- Anh biết tại sao Trung ương gọi anh về không ?
- Thưa không. Về đến Hà nội tôi mới được tin. Bức điện cuối cùng tôi nhận được ở Sài gòn là do ban Đặc vụ bên Chủ tịch phủ đánh vào, không phải của đại tá Tú.
- Đúng. Vì có sự tranh chấp giữa Phan Thiện và đại tá Bùi Vinh nên Trung ương Đảng ra lệnh cho ban Đặc vụ đích thân chỉ huy công tác ở KC. Anh là đại úy Công an có bổn phận phục vụ cho chế độ ta, không có bổn phận phục vụ cho cá nhân nào, dầu đó là Bùi Vinh hay Phan Thiện. Tòa đang xét xử vụ tranh chấp giữa Phan Thiện và Bùi Vinh. Anh có nhiệm vụ giúp Tòa khám phá ra sự thật. Nghĩa là anh phải khai thật, không được giấu diếm mây may. Nếu Tòa nhận thấy anh gian trá, bắt buộc Tòa phải yêu cầu chính phủ huyền chức anh và truy tố thẳng tay. Anh đã nghe rõ chưa ?
- Thưa, tôi không bao giờ dám gian trá.
- Vậy, anh cho Tòa biết ai đưa anh vào Sài gòn.
- Thưa, đại tá Tú. Theo lệnh của đại tá Bùi Vinh. Gần đây, đại tá Tú yêu cầu tôi thu thập mọi tài liệu, tin tức liên quan đến Lê Tùng, và bố trí đưa hẳn ra Bắc.
- Còn về cô Huệ Lan ?

- Sau khi được tin Huệ Lan bị tình báo miền Nam làm khó dễ, tôi liền báo cáo với Trung ương. Và Trung ương chỉ thị cho tôi mang Huệ Lan ra Hà nội bằng đường Nam vang.
- Đưa Huệ Lan ra ngoài này làm gì ?
- Thưa, tôi không biết. Tôi định ninh là ra để khai thác.
- Huệ Lan có gặp Lê Tùng trước khi hẳn rời Sài gòn không ?
- Thưa có.
- Hai người nói với nhau những gì ?
- Tôi hỏi Huệ Lan thì nàng không nói. Nàng cũng không nói gì với đại tá Tú.
- Theo lý luận của anh, tại sao Lê Tùng ra Bắc ?
- Thưa, vì hẳn căm thù ông Hoàng và Văn Bình. Chỉ vì mất 3 nhân viên mà Lê Tùng bị ông Hoàng cất chức và hạ nhục.
- Chánh thẩm Nguyễn chí Thanh lặng lẽ nhìn hai bồi thẩm. Đột nhiên, Nguyễn Biên toát mồ hôi lạnh.
- Giọng Nguyễn chí Thanh cũng lạnh như nước đá:
- Thôi, cho anh về.
- Nguyễn Biên vừa ra thì đại tá Tú vào. Hẳn rạp gót chân chào theo lối quân cách. Cuộc thẩm vấn bắt đầu.
- Đại tá Tú ! Bùi Vinh ra lệnh cho anh bố trí đưa Lê Tùng ra Bắc phải không ?
- Thưa phải.
- Tại sao ?
- Sau khi được một số tin tức liên quan đến Lê Tùng.